

7	Februar:	1	Blishøne,	Aalborg.
8	—	1	—	Hadsten.
8	—	2	—	Hinnerup.
9	—	1	—	Skive,
10	—	1	—	Maribo.

De opgivne Data forekomme mig utvivlsomt at bevise, at det her ikke drejer sig om overvintrende Fugle, men at der i Virkeligheden i Begyndelsen af Februar er kommet et Træk af dem her til Landet.

Aarhus, Marts 1907.

O. HØEGH GULDBERG.

FRA FREMMEDE TIDSSKRIFTER.

FUGLENES FLYVEHASTIGHED.

Om dette i de senere Aar stærkt drøftede Emne findes en Afhandling af Curt Loos i »Ornithol. Monatsber.« Februar 1907.

Der beskrives en Del Forsøg, der foruden med Breyduer ere foretagne med Forstuesvale (*Hirundo rustica*), Digesvale (*Hirundo riparia*) og Stær (*Sturnus vulgaris*). Fuglene bleve fangne ved Rederne, gjorde kendelige ved en eller anden paamalet Farve, (rødt, blaat, hvidt), og med Jernbane eller Cykle bragte længere eller kortere bort, 1—4 Mil, en enkelt endog 30 Mil, men den vendte heller ikke tilbage. — De andre vendte tilbage til Rederne, men rigtignok ikke med nogen imponerende Hurtighed; de fleste naaede først hjem saa længe efter, at de, hvis de havde fløjet i lige Linje, maatte have brugt en Time eller mere pr. Mil. Forsøgene ere ret interessante, men afgøre selvfølgelig ikke noget om det Spørgsmaal: Hvor hurtigt kan en Fugl flyve.

USÆDVANLIG STÆRKT FUGLETRÆK PAA HELGOLAND.

I Martshæftet af »Ornithol. Monatsber.« omtales et umaadeligt Fuglefald paa Helgoland i Dagene efter 20 Oktober 1906.

Natten mellem den 23 og 24 Oktober blev der med Blændlygte fanget 127 Skovsnæpper, den næste Dag skudt 100, medens der samme Nat blev fanget omtrent 4000 Lærker og 4000 Drosler; en Mand samlede en Nat 340 Drosler og Lærker op paa Fyrtaarnet, en anden tog en Morgen op fra Søen 78 Lærker og Drosler, som i Nattens Løb vare fløjne mod Klipperne eller Fyrtaarnet.

FUGLEFRISTED VED SØNDERJYLLANDS VESTKYST.

(»Ornithol. Monatsber.« Marts 1907). I Tysklands ornithologiske Kredse har man med Bekymring set paa, hvorledes de

store Kolonier af ynglende Fugle paa Øerne langs Sønderjyllands Kyst Aar for Aar tage af, idet Æggene hensynsløst samles, og Fuglene skydes; størst Opmærksomhed har det vel vakt, at de tidligere store Kolonier af Rovternen (*Sterna caspia*) nu ere svundne ind til at omfatte nogle faa Par, om der overhovedet findes flere. Og om det mægtige Fugleliv, der tidligere har hersket paa Øerne, har man Vidnesbyrd i J. Fr. Naumanns berømte Skildring fra 1824, hvori bl. a. omtales en Koloni af Rovterner paa Sylt paa 2—300 Par. Senere har den nylig afdøde Rohweder indgaaende beskrevet Øernes Fugleliv og fandt for 25 Aar siden ca. 40 Reder af Rovternen paa Sylt og en uhyre Mængde Havmaager (*Larus argentatus*), hvis Tal han anslaar til 60,000. Nu trues Resterne af de tidligere saa rige Fuglekolonier med Ødelæggelse, og der har derfor dannet sig en Forening med det Formaal at skaffe et Fristed for de ynglende Svømme- og Vadefugle; en lille Ø, Jordsand, liggende mellem Sylt og Fastlandet, er ved Velvilje fra Ejerens Side (Hr. A. Wasmuth i Hamborg) stillet til Raadighed, saa foreløbig gælder det kun om at faa skaffet et Beløb til Ansættelse af en Opsynsmand paa Øen. Man maa ønske Foreningen, hvis Navn er »Jordsand«, Held i dens Bestræbelser.

O. H.

ANMELDELSER.

NATUREN. ILLUSTRERET MAANEDSSKRIFT FOR POPULÆR NATURVIDENSKAB.

Udg. af Bergens Museum, redig. af Jens Holmboe. April—Maj 1907.

Hæfterne indeholde en ornithologisk Artikel »Vore Trostearter« af O. I. Lie-Pettersen. De forskellige norske Drosselarter behandles ret udførligt, navnlig omtales deres Levevis og Yngleforhold. Ved Bergen overvintrer Sangdroslen (*Turdus musicus*) regelmæssigt, i milde Vintre endog i Smaaflokke paa op til 15—20 Fugle; hvad angaar Redebygningen, viser sig den Forskel fra Forholdene i Danmark, at den lige saa hyppig yngler paa Jorden som i Træer og Buske og i det hele gennemgaaende langt lavere mod Jorden end hos os. Om Sangen anføres, »omkring Midnat er der en kort Stans, indtil Solen igen rinder op«. Anm. hørte dog i Fjor i Telemarken Sangdroslen synge uafbrudt hele Natten. Ved Omtalen af Solsorten savner man Oplysning om, hvorvidt den Forandring i Solsortens Levevis, som er foregaaet i det øvrige Europa i Løbet af den sidste Snes Aar, og som viser sig i, at Solsorten fra en Skovfugl er bleven til en Have- og Byfugl, ogsaa har været paafaldende i Norge. Iøvrigt maa efter Beskrivelsen Solsorten i Norge i flere Henseender afvige i Levevis fra dens danske Frænder, idet den i Almindelighed anlægger sin Rede godt skjult paa Jorden og under Sangen helst søger Dækning mellem Naaetræsgrenene eller i det tætte Løv; her til Lands kende vi jo bedst Solsorten syngende fra høje, frie Steder.